

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

žalobce: A. S.
státní příslušnost Moldavská republika
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupen Mgr. Petrem Šupalem, LL.M., advokátem
sídlem Koperníkova 1215/4, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2024, č. j. OAM-1713/BA-BA07-ZA01-2023 ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 2. 2024, č. j. OAM-1713/BA-BA07-ZA01-2023 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 6. 3. 2024 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce má za to, že Moldavsko nelze zařadit mezi bezpečné země původu. Byť je Moldavsko zařazeno do skupiny bezpečných zemí, nezbavuje to žalovaného posuzovat, zda žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí v zemi původu vážná újma, resp. jednání rozporné s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Moldavsko je třeba posuzovat komplexně jako celou zemi; připuštění teritoriálních výjimek pokřivuje přístup žalovaného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu z téže země. Pokud existuje teritorium země, které legitimní vláda neovládá a není považované za bezpečné, nemůže být celá tato země považována za bezpečnou. Moldavsko má dále zásadní nedostatky v oblasti soudnictví, porušování lidských práv, má neúčinné prostředky nápravy porušování lidských práv a v individuálních případech dochází k pronásledování, mučení a nelidskému zacházení a trestání.
3. Žalobce dále zopakoval své důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a doplnil, že se aktuálně bojí vrátit do země původu kvůli novému vedení země. Kvůli své minulosti, členství ve straně Šor, má strach ze současné prezidentky země a složkám policie. Moldavsko s okamžitou platností postavilo mimo zákon proruskou stranu Šor. Následně jsou trestáni všichni, kteří s ní spolupracovali.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek. Žalovaný připomněl judikaturní závěry, že ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu; bylo proto na žalobci, aby doložil a prokázal, že v jeho případě domněnka bezpečné země původu neplatí, což žalobce neprokázal. Připomněl pobytovou historii žalobce a jeho tvrzení v řízení před Policií ČR. Odkázal dále na judikaturu NSS týkající se otázek bezpečné země původu.

Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud následně přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž byl vázán právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
6. Krajský soud úvodem podotýká, že usnesením zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2024 byl žalobci ustanoven k ochraně jeho zájmů zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Ladislav Bárta, sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava. Ke dni 1. 11. 2024 byl Mgr. Ladislav Bárta vyškrtnut z České advokátní komory a jeho nástupcem se stal advokát Mgr. Petr Šupal, LL.M.
7. Krajský soud především hodnotil, zda hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu provedené žalovaným na základě podkladů obsažených ve správním spise, ob stojí z hlediska kritérií, která plynou z procedurální směrnice a která vyložil, ob stojí ve světle rozsudku SDEU ze dne 4. 10. 2024 ve věci vedené pod sp. zn. C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky* („věc CV“) a dále, zda ob stojí ve světle závěrů vyložených NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 161/2022-56.
8. Pokud se týče rozsudku SDEU, připomíná krajský soud, že Krajský soud v Brně předložil usnesením ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30, Soudnímu dvoru tyto předběžné otázky:

1. Má být kritérium určení bezpečných zemí původu pro účely čl. 37 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“) v příloze I písm. b) k této směrnici – tedy, že daná země poskytuje ochranu proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím dodržování práv a svobod stanovených v Úmluvě, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené úmluvy nelze odchýlit – vykládáno tak, že pokud země odstoupí od závazků podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě ohrožení ve smyslu čl. 15 této úmluvy, pak již nesplňuje dané kritérium pro své označení coby bezpečné země původu?
 2. Má být čl. 36 a 37 procedurální směrnice vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát označil určitou zemi jako bezpečnou zemi původu jen částečně s určitými teritoriálními výjimkami, v jejichž případě se domnívá, že je tato část země pro žadatele bezpečná, neuplatní, a pokud členský stát zemi s takovými teritoriálními výjimkami za bezpečnou označí, pak nelze dotčenou zemi jako celek považovat coby bezpečnou zemi původu pro účely této směrnice?
 3. Je-li odpověď na některou ze dvou výše předložených předběžných otázek pozitivní, má být čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie („Listina EU“) vykládán tak, že soud rozhodující o oprávněném prostředku proti rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti podle čl. 32 odst. 2 uvedené směrnice, vydanému v řízení podle čl. 31 odst. 8 písm. b) této směrnice, musí k rozporu označení země za bezpečnou s uniijním právem z uvedených důvodů přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*) i bez námítky žadatele?
9. Soudní dvůr o předběžných otázkách vedl řízení pod sp. zn. C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky*.
10. SDEU ve věci CV rozhodl rozsudkem ze dne 4. 10. 2024 („rozsudek Soudního dvora“) takto:
1. Článek 37 procedurální směrnice ve spojení s její přílohou I musí být vykládán v tom smyslu, že třetí země nepřestává splňovat kritéria pro své označení coby bezpečné země původu pouze z toho důvodu, že využije právo na odstoupení od závazků stanovených v Úmluvě podle článku 15 této úmluvy, avšak příslušné orgány členského státu, který provedl takové označení, musí posoudit, zda podmínky uplatnění tohoto práva mohou toto označení zpochybnit.
 2. Článek 37 procedurální směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.
 3. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice ve spojení s článkem 47 Listiny EU musí být vykládán v tom smyslu, že je-li k soudu podán oprávněný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a *ex nunc* posouzení, které stanoví tento čl. 46 odst. 3, přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení,

k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.

11. Je třeba zdůraznit, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné zkoumá, zda žadatel vůbec uvádí jakékoliv důvody vztahující se k mezinárodní ochraně (tedy zda by vůbec mohlo dojít k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy). Pokud je neuvádí, je namístě postup podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, jestliže žalovaný nevyužije postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. I v případě použití konceptu bezpečné země původu musí zkoumat důvody, pro které žadatel usiluje o udělení mezinárodní ochrany, avšak v jiném režimu rozložení důkazního břemene. I v případě postupu podle § 16 zákona o azylu jde vždy o rozhodnutí meritorní, ve kterém se žalovaný věcně vypořádává s uvedenými důvody.
12. Soud s ohledem na obsah rozsudku Soudního dvora primárně odkazuje na následující závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022-154, s nimiž se zcela ztotožňuje.
13. Krajský soud v Brně *„měl nejprve za nutné v obecnější rovině vysvětlit, že zákon o azylu konstruuje důsledky použití konceptu bezpečné země původu v rozporu s požadavky unijního práva.*

Podstatou věci – i předběžných otázek, které Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru – bylo náležitě posoudit, zda Moldavsko mohlo být v době rozhodování žalovaného o žádosti žalobce bezpečnou zemí původu. Pokud ano, pak by to mělo významné procesní důsledky.

Z pohledu procedurální směrnice by totiž v takovém případě mohla žalobcova žádost podléhat zvláštnímu režimu posuzování, který vychází z určité formy vyvratitelné domněnky dostatečné ochrany v zemi původu. Tuto domněnku může žadatel vyvrátit, pokud uvede naléhavé důvody související s jeho konkrétní situací (viz bod 40 odůvodnění procedurální směrnice). V rámci tohoto zvláštního režimu posuzování mohou členské státy podle čl. 31 odst. 8 písm. b) procedurální směrnice stanovit, že řízení o posouzení žádosti urychlí (body 47 a 48 rozsudku Soudního dvora).

Rozsudek Soudního dvora také vysvětluje, že pokud se žádost žadatele pocházejícího z bezpečné země původu považuje za nedůvodnou – jelikož rozhodující orgán v souladu s čl. 32 odst. 1 procedurální směrnice zjistil, že žadatel nesplňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice – pak mohou členské státy na základě čl. 32 odst. 2 procedurální směrnice považovat takovou žádost za zjevně nedůvodnou, pokud to stanovují vnitrostátní právní předpisy (body 48 a 49 rozsudku Soudního dvora).

Jedním z důsledků pro žadatele, jehož žádost rozhodující orgán zamítne na základě použití konceptu bezpečné země původu, je, že mu členský stát nemusí umožnit, aby na jeho území setrval během řízení o opravném prostředku (čl. 46 odst. 5 a 6 procedurální směrnice).

Tento zvláštní procesní režim by se však nemohl uplatnit, pokud by konkrétní zemi původu nebylo možné – kvůli vzniklému rozporu s procedurální směrnicí – nadále považovat za bezpečnou zemi původu. V takovém případě by již muselo proběhnout „neurychlené“ posouzení žádosti (čl. 31 odst. 1 až 7 procedurální směrnice).

Český zákonodárce se výše stručně shrnutá pravidla společného evropského azylového systému pokusil promítnout do § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Podle prvního uvedeného ustanovení platí: „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou

zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“

Ustanovení § 16 odst. 3 věta druhá zákona o azylu pak stanovilo: „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“ (od 1. 7. 2023 je totéž ustanovení v § 16 odst. 4 – pozn. soudu).

S účinností od 2. 8. 2021 navíc zákonodárce vyloučil ve věci žalob proti rozhodnutí žalovaného podle § 16 odst. 2 zákona o azylu automatický odkladný účinek žaloby. To znamená, že pokud (a) žadatel o odkladný účinek žaloby nepožádá, nebo (b) o něj sice požádá, ale soud tento návrh zamítne, pak se žalobci vydává výjezdní příkaz, který vede k povinnosti vycestovat [§ 54 odst. 2 ve spojení s § 85 odst. 1 písm. b) a d) zákona o azylu].

Problémem je, že pokud se porovná tato vnitrostátní konstrukce s tím, jak by se s konceptem bezpečné země původu mělo pracovat podle unijního práva, dojde se ke zjištění, že si neodpovídají. Je třeba vyjít z čl. 32 procedurální směrnice. Ten nejprve stanoví, že členské státy mohou považovat žádost za nedůvodnou, pouze pokud rozhodující orgán zjistil, že žadatel nesplňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice (čl. 32 odst. 1). A až poté stanoví, že v případech nedůvodných žádostí, které se vztahují k některým z okolností uvedených v čl. 31 odst. 8 – tedy i v případě použití konceptu bezpečné země původu –, mohou členské státy považovat žádost za zjevně nedůvodnou, je-li to stanoveno vnitrostátními právními předpisy (čl. 32 odst. 2).

Jinými slovy tedy procesním institutem zjevné nedůvodnosti nelze vyloučit, aby předtím proběhlo hmotněprávní „zjišťování“ důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Předpokladem rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti podle procedurální směrnice totiž je, že žalovaný předtím zjistil, že žadatel nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.

Jak členské státy tuto konstrukci konkrétně provedou, je již primárně na nich. Jednou možností je, že rozhodující orgán členského státu nejprve přijme rozhodnutí použít zrychlené řízení. Poté přijme rozhodnutí ve věci samé, kterým žádost o mezinárodní ochranu považuje za nedůvodnou. A konečně přijme rozhodnutí, kterým tutéž žádost (navíc) považuje za zjevně nedůvodnou. Což nemůže nastat, pokud – a dokud – není daná žádost nejprve hmotněprávně nedůvodnou. Takto procedurální směrnici vykládá Evropská komise (viz bod 151 stanoviska generálního advokáta).

Další možností je souběžné posouzení hmotněprávní nedůvodnosti a procesní zjevné nedůvodnosti v jednom rozhodnutí (to ve své podstatě v řízení ve věci CV tvrdila nizozemská vláda – viz poznámku pod čarou č. 94 ve stanovisku generálního advokáta). Lze si představit, že ono procedurální směrnici vyžadované zjištění, že žadatel nesplňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice, bude mít podobu velmi zjednodušeného odůvodnění v rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost. V něm by skutečně jen velmi stručně žalovaný musel zmínit, že (1) žadatelův azylový příběh není věrohodný, nebo pokud je věrohodný, tak že (2) žadatel v zemi původu nebude čelit pronásledování či vážné újmě ve smyslu kvalifikační směrnice, resp. pokud jim bude čelit, tak že (3) má žadatel v místě bydliště v zemi původu dostupnou vnitřní ochranu, a pokud ji nemá v místě bydliště v zemi původu, tak že (4) má k dispozici alternativu vnitřního přesídlení.

Procedurální směrnice jen zkrátka vyžaduje, aby z rozhodnutí rozhodujícího orgánu plynulo, že rozhodující orgán nesplnění těchto podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany zjistil. Nic více. Pokud poté žadatel nevyvrátí domněnku bezpečnosti jeho země původu, bude výsledkem Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

řízení o jeho žádosti rozhodnutí o její zjevné nedůvodnosti. Aby to vše dávalo rozumný procesní smysl, musí rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti přinést i jisté zjednodušení pro rozhodující orgán. Proto podle soudu opravdu stačí, pokud v něm žalovaný krátce popíše své zjištění, že žadatel nesplňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice ve výše uvedeném smyslu. Z praktického pohledu soud ostatně odhaduje, že v naprosté většině případů půjde jen o zjištění týkající se prvních dvou výše uvedených aspektů důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, tedy věrohodnosti azylového příběhu a případně otázky, zda by v zemi původu čelil pronásledování nebo vážné újmě.

Co však každopádně není podle unijního práva možné, je zjišťování hmotněprávní důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě použití konceptu bezpečné země původu úplně vyloučit. Přitom přesně k tomu vedl § 16 odst. 3 věta druhá zákona o azylu. Podle něj se v případě důvodů pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Jinými slovy se tedy nemá vůbec zjišťovat ten nejstěžejnější aspekt hmotněprávní důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Tato zákonná konstrukce otáčí „vzhůru nohama“ konstrukci předvídanou unijním právem. Podle něj má totiž zjišťování hmotněprávní (ne)důvodnosti předcházet procesnímu řešení v podobě rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti. Nelze proto nejdříve uzavřít, že je žádost procesně zjevně nedůvodná a z toho vyvodit, že se nemá hmotněprávní důvodnost žádosti posuzovat, jak vztah obojího nastavil § 16 odst. 3 věta druhá zákona o azylu.

Z toho plyne jediný možný závěr – § 16 odst. 3 věta druhá zákona o azylu odporoval § 32 odst. 2 procedurální směrnice. Pravidlo, podle kterého mohou členské státy ve svém právu považovat žádost za zjevně nedůvodnou při použití konceptu bezpečné země původu pouze v případě nedůvodných žádostí, je podle soudu bezpodmínečné, dostatečně jasné i přesné. ČR ho netransponovalo správně ve lhůtě do 20. 7. 2015. Pro tento rozpor s přímo účinným unijním ustanovením tedy soud nemůže § 16 odst. 3 větu druhou zákona v této věci použít a musí dát přednost unijnímu právu.“

14. Optikou těchto závěrů je nutno dospět k tomu, že jestliže žalovaný § 16 odst. 4 větu druhou zákona o azylu, který od 1. 7. 2023 obsahuje totožné znění jako předchozí § 16 odst. 3 zákona o azylu, použil, nezabýval se podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany a stěžejním bodem pro jeho posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné byla skutečnost, že žalobce pochází z bezpečné země původu, pak tento jeho postup odporuje čl. 32 odst. 2 procedurální směrnice.
15. Na tomto závěru nic nemění úvahy žalovaného o podstatě azylového příběhu žalobce.
16. Jak dovodil v citovaném rozsudku Krajský soud v Brně, ustanovení § 16 odst. 3 (nyní odst. 4) věty druhé zákona o azylu – vložené do zákona za účelem překonání usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, č. 2289/2011 Sb. NSS – kromě toho všeho nedává smysl. Pokud se má posuzovat, zda žadatel podle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázal, že v jeho případě nelze jeho zemi původu považovat za bezpečnou, pak se to nedá učinit jinak než právě posouzením, zda prokázal, že by mohl v zemi původu čelit pronásledování nebo že mu tam hrozí vážná újma. Žalovaný tedy tuto otázku posoudit musí. Přesto ho má závěr, že žadatel nebude čelit pronásledování nebo vážné újmě, vést k tomu, že tuto otázku posuzovat nemusí. To mnoho rozumu nedává.

17. Smysl naopak dává větu druhou § 16 odst. 3 (odst. 4) zákona o azylu pro rozpor s unijním právem nepoužít a držet se čl. 32 odst. 2 procedurální směrnice. Podle něj lze – zcela logicky – žádost zamítnout pro zjevnou nedůvodnost, jen pokud předtím žalovaný zjistí, že žadatel nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. To bude muset žalovaný učinit v novém rozhodnutí.
18. Krajský soud dále uvážil, že žalovaný pochybil, pokud na jedné straně vychází z informací z října 2023, které vychází z toho, že Podněstří je závislé na Rusku a zároveň se situací v Podněstří v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá, a to právě s ohledem na koncept jediné země původu ve smyslu závěrů rozsudku SDEU. Jeho zjištění jsou v tomto ohledu pro účely postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zcela nedostatečná.
19. Nad to je třeba žalovanému vytknout, že ve smyslu závěrů přijatých NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 161/2022-56 ze dne 12. 10. 2022 vycházel z informací zemí původu z února 2023, neboť tyto je nutno podle krajského soudu ke dni vydání napadeného rozhodnutí optikou uvedené judikatury považovat již za neaktuální.
20. Nicméně i z podkladů rozhodnutí, které měl žalovaný k dispozici, podle krajského soudu lze uzavřít, že Podněstří nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu jako součást Moldavska, což při konceptu posuzování země původu jako celou pro účely posouzení z hlediska otázky bezpečné země původu neumožňovalo považovat Moldavsko za bezpečnou zemi původu, byť bylo takto vymezeno ve vyhlášce č. 328/2015 Sb.

Závěr a náklady řízení

21. Na podkladě výše uvedených skutečností krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval žalobcovou žádostí optikou závěrů vyslovených SDEU ve věci CV.
22. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný, avšak, jak vyplývá ze spisu, mu s tímto řízením žádné náklady nevznikly. O odměně ustanoveného advokáta soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. února 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce